

זריחות

מחזה מר בשבע תמונות

מאת דניאל זהבי

הדמויות:

קצין - גבר כבן ארבעים

חייל - גבר כבן שלושים

חובש - גבר כבן עשרים

מסתנן - גבר ללא גיל

העיצוב:

שממה, מדבר, ועם זאת ניואנסים בעיצוב מרמזים על זמן עתידי.

המוסיקה:

נעה בין תוגה להתפרעות.

המחזה הועלה לראשונה בפסטיבל עכו 2012

מאת: דניאל זהבי

בימוי: נדב פרידמן

שחקנים:

הקצין: שחר זכאי

החובש: אלעד רוט

המסתנן: ינון שאזו

החייל: דניאל שפירא

עיצוב תפאורה, תלבושות ואביזרים: יואב סיני ונועה רושובסקי

מוזיקה מקורית: נדב ויקינסקי

עיצוב תאורה: אלון שטמפקה

עוזרת במאי: טל מיכלוביץ

תנועה: טל קון

תמונה 1

המסך נפתח ונראית הוצאה להורג בירייה. קצין, חוליית יורים של שני חיילים והמוצא להורג, קשור לעמוד.

קצין: אש!

שני החיילים יורים. המוצא מזדעזע מהירייה ושומט ראשו, כשהוא קשור לעמוד. הקצין מתקרב. הוא מביט במוצא מקרוב, בחשד מה. הוא מסמן לחובש בידו לבוא, בלי להביט אחור. החובש, שהוא גם אחד משני החיילים היורים, לא זז ממקומו.

קצין: נו כמה זמן? (שני החיילים לא עונים לו) חובש!

חובש: מה?

קצין: שלום באמת. בוא הנה (חובש מגיע אליו ונעמד. קצין מחכה שנייה) נו, תבדוק אותו (חובש משתהה, נבוך)

אתה לא יודע מה אתה צריך לעשות?

חובש: אני לא כל-כך מבין בזה...

קצין (מתרגז): מה זה? אתה חובש או לא?

חובש: כן...

קצין: עשית קורס או לא?

חובש: כן...

קצין: נו -

חובש: אז...

קצין: אז תעשה מה שלמדת בקורס! (חובש מתחיל לנוע בהיסוס) אני לא מבין, זה כל-כך מסובך? קדימה, יש לנו

עוד הרים של עבודה!

חובש עוד יותר נבוך מהעניין. אז הוא עושה מה שהוא למד בקורס. הוא מוציא מהתרמיל מד-חום, פוער את פיו

של המוצא, בודק ורושם על פתק. אחר-כך מודד דופק ורושם.

קצין (מביט בו בחשד): נו?

חובש: לקחתי מדדים...

קצין: מה לקחת?!

חובש: אה... חום ודופק... בדקתי לו את החום ואת הדופק... של הלב...

קצין: אני ראיתי מה עשית, יש לי עיניים או לא? אין לך את המכשיר הזה שיש פה לחובשים?

חובש: איזה מכשיר?

קצין: (לחייל) אתה ראית דבר כזה?..

חייל מתעלם.

קצין: מה איזה מכשיר? איזה מין חובש אתה אם אין לך את המכשיר הזה שמוודא מוות?

חובש: אה... אני חדש פה... זה - (מסמן בראשו על העמוד) השני שלי.

קצין: זה השני שלך?! הבנתי... (חושב. מנענע בראשו בחוסר שביעות רצון) ובהוצאה הראשונה שלך - בזריחה

הקודמת - לא -

חובש: לא... פשוט ירינו, הקצין בדק דופק ו...!

קצין: איזה כאוס נהייה פה... איך ננצח, אם אנחנו יורים לעצמנו ברגליים, אה? הנהלים הם הרגליים של הצבא.

הם הבסיס. איך הרובה יוציא, אם אין לו רגליים שיקחו אותו ממקום למקום, אה? (חובש שותק) אה?!

חובש: מה?..

קצין: אתה גם בטח לא זוכר מי זה הקצין הזה מלפני זריחה, אה?..

חובש שותק.

קצין: בקיצור - תעלה בהזדמנות הראשונה לבסיס ותיקח את המכשיר הזה. ולהבא - גם אם הקצין לא דרש ממך -

זאת אחראיות של חובש בעמוד. כשמוציאים - צריך לראות שהוצאנו.

חובש: טוב.

קצין: טוב... אתה יודע על מה אומרים "טוב"??

חייל: (מנסה לעזור) טוב! - - -

קצין: תן לו. (רגע) נו?

חובש: טוב?..

קצין: טוב יבש זה רע ברטוב.

רגע. קצין מחזיק את שביעות הרצון שלו מפתגם החוכמה שהחובש לא הכיר, איכשהו, עדיין. החובש נבוך, מנסה

להבין את הפואנטה. את החייל כל הסיטואציה דווקא משעשעת.

חובש: טוב יבש זה רע ברטוב...

קצין: זה רע ברע-טוב. הבנת? רע-טוב.

חובש: (קצת חסר סבלנות) טוב!..

חייל: תגיד "הבנתי", מה לא הבנת?..

קצין: חייל. אני אסתדר גם בלי חיפוי, אה?

חייל שותק, אך מבטו אומר חוסר כניעה למרותו של הקצין. קצין לוקח נשימה. פונה לחובש.

קצין: בשביל מה אתה חושב שצריך חובש בכל הוצאה?

חובש: לא יודע... חשבתי שזה בגלל שוירים - - -

קצין: בטח בגלל שוירים!

חובש: הכוונה – שוירים - ואולי מישהו יכול להיפצע...

קצין: להיפצע, אה? חובש בצבא אמור בראש ובראשונה לטפל **במתים**. מה, זה לא ברור? (קצר) מה התוצאות?

חובש: (קורא) דופק - אפס.

קצין: אהה.

חובש: וחום - אה... שלושים ותשע נקודה שש...

קצין: מה?! זה נורמאלי ככה?

חייל: הוא היה חולה...

קצין וחובש מסתובבים אליו מייד.

קצין: מה?

חייל: המוצא. היה לו חום...

קצין: איך אתה יודע?

חייל: הוא אמר לי.

קצין (מתרתח): מה?!?

חייל: דיברתי איתו לפני זה... הממח"מ אמר לי לעשות לו נוהל ב' א'...

קצין: הממח"מ אמר לך?! לעשות לו ב' א'!?

חובש: כן, זה כי הוא היה חייל מצטיין.

קצין: מה? אתה חייל מצטיין? (חייל מהנהן) ובמה כל-כך הצטיינת, חייל?

חייל: אני תפסתי את שלוש מאות המסתננים.

קצין: אתה תפסת? במבצע ב...

חייל נבוך.

קצין: מה אתה אומר! אתה זה שתפס אותם ב...?

חייל: כן.

קצין: כל הכבוד, מה אני אגיד לך!.. ובגלל זה הממח"מ נתן לך לעשות ב' א'?

חובש (בעודו מודד חום): מה זה ב'-א'?

קצין: חייל ב"הל" לא יודע מה זה ב'-א' מה אתה עמוס פליאה? מה אתה רוצה להתחלף איתו? (מצביע על הגופה ומחכה רגע לתשובה. חובש עדיין מודד חום) אה?

חובש: שלושים ותשע חמש.

קצין: מה זה?!?

חובש: יש לו שלושים ותשע חמש. הוא מתקרר.

קצין: מתקרר? זה הגיוני?

חובש: אם הוא מת - זה הגיוני...

קצין: אם הוא מת זה הגיוני... ואם הוא חי?

חובש: טוב, אם הוא חי... אז אני חושב שזה גם יכול להיות הגיוני.

קצין: אתה חושב שאתה חובש אתה?

חייל: הוא חובש שהוא חושב הוא.

חייל וחובש מחליפים מבט ומחייכים קלות.

קצין: אז מה אתה מבין מכל המדידות שלך, אה?

חובש: תראה, קצין, גם למתים יש היגיון ביולוגי... או שאולי צריך לקרוא לזה במקרה הזה היגיון פסיקלי... מה שמסביר - - -

חייל (קוטע אותו כי הוא מתחיל להסתבר): אני חושב שהמתים מתקררים בדרך-כלל.

קצין: בדרך-כלל - כלל לא בדרך!

לחובש נפלט גיחוך. זאת הפעם הראשונה שהוא שומע את הקלישאה השחוקה הזאת של הקצינים. הקצין מתעלם וממשיך.

קצין: אז נתנו לך לעשות ב'-א' -

חובש (קוטע אותו): מה זה הב'-א' הזה?

חייל (לפני שהקצין יספיק להתעצבן): בקשה אחרונה, בסדר? (כולם מביטים רגע אחד על השני). ב'-א' זאת

בקשה אחרונה! חיילים מצטיינים מקבלים את הזכות לעשות ב'-א'. או שתחשוב לבד, או שתשתוק!

קצין: איפה שירתת קודם?

חובש: הייתי חובש בי"ק. יחידת קבורה...

קצין: אני יודע מה זה י"ק! הייתי קצין תיאום ק של ה'ל, לפני התפקיד הזה. אם לא אכפת לך! הל אתה יודע מה זה,

או שגם איפה אתה נמצא עוד לא הבנת?

חובש (מנחש): הוצאות להורג?..

קצין: יש לך מזל, חדש. יש לך מזל יותר ממוח. ביולוגי - פיסיקולוגי... תמדוד לו שוב פעם חום נראה אם מגמת ההתקררות נמשכת.

חובש: בסדר...

קצין: ואתה - חייל מצטיין - כמה זמן אתה פה?

חייל: אלף.

קצין: אלף... (וזה נראה כאילו הוא מתרשם, אבל בדיוק להיפך) עולל! כשאני הייתי באלף זריחות, אני זוכר

שחשבתי שאני אשתגע לפני שאגיע לסוף... והנה אני כאן. (בגאווה) אחראי קל בָּהֶל. כבר יצאת לחופשה?

חייל: עוד אחד.

קצין: עוד אחד! חופשה ראשונה, הא?.. (צוחק) זה נחמד בחוץ, אני לא אומר שלא. לא מאתגר כמו בהל – אבל יש את העניין הזה עם הבנות.

חייל: כן...

קצין: כשתחזור תבין דברים. כששוכחים מתרגלים לכל. הבעייה מתחילה כשנזכרים. חובש, כמה?

חובש: שלושים ותשע נקודה אחת...

קצין: מעולה. הוא ממשיך למות.

תמונה 2

מוסיקה של נגינת גיטרה נוגה. התאורה מתחלפת. החלל הופך לתאו של מסתנן. יש שם מיטה וזהו בערך. הוא

שוכב על המיטה, קודח מחום ורועד מקור. לידו חייל.

קצין וחובש בצד, מקשיבים לסיפור.

חייל: (רשמי) האם אתה בטוח שזה מה שאתה רוצה?

מסתנן: כבר חשבתי על זה.

חייל: זאת הבקשה האחרונה שלך.

מסתנן: הבנתי.

חייל: אתה פה עד הזריחה ואז לוקחים אותך.

מסתנן: הזריחה הקרובה?

חייל: כן!.. אתה לא רוצה תרופה?

מסתנן צוחק.

חייל: כנציג המדינה ששפטה אותך לנטילת חיים, הריני מתחייב לבצע כל מאמץ על מנת למלא את משאלתך

האחרונה (מסתנן לא מגיב). אני אלך לחפש.

מסתנן: תודה.

חייל חושב לרגע ואז מכה אותו בחוזקה. מסתנן מתקפל בתוך המיטה. קצין מרוצה מהמכה. חובש נבהל ונראה נבוך.

חייל: ואז יצאתי לחפש - - -

קצין: שמעת? ככה מתנהג חייל מצטיין.

חובש: כן...

קצין: מה יש?

חובש: אין כלום...

קצין: זה פרצוף של כלום? הוא עוד עמוס פליאה. שלא לומר "תדהמה", כן? היה רגיל להתעסק עם מתים. חשב שהם מגיעים ככה מהמפעל. כמו הציפורים שאנחנו אוכלים. נקי, בלי דם, בלי נוצות, בלי עיניים, בלי ראש, בלי רגליים. כאילו זה מפעל שמייצר לך ציפור מקמח. (לחובש) אנשים לא מבינים שמישהו שם לציפורים סכין על הצוואר לפני כן. ותמיד הייתה היסטריה, תמיד צרחות. וזה תמיד כאב. זה לא נקי, ילד. זה אף פעם לא נקי. גם מרעיש וגם מלוכלך.

חייל: כשמוצא להורג אומר תודה, חייבים להכות אותו. שתדע להבא.

חובש: מה...? זה - - -

חייל: זה החוק וזהו!

קצין: (שוב מאוכזב מחובש) חובש בִּי"ק... טוב שלא הביאו לנו נהג בֶּה"מ! (וזוה נשמע כמו נהמה גסה...)

שתיקה רגע אחד.

חובש: אבל למה זה כל-כך מוזר? מה הם מבקשים ברוב המקרים?

קצין: בשר ציפורים. או אישה. זהו.

חובש: מה, ומצאת?

חייל: (מביא למסתנן גיטרה. מסתנן שוכב על המיטה ללא נייע) קח!

מסתנן מתרומם ולוקח את הגיטרה.

חייל: בסוף לא נשאר לו הרבה זמן עד הזריחה.

חובש: מעניין לראות מה עושים אנשים כשהם יודעים שעוד רגע זה נגמר.

קצין: אז נו? נפלת למקום הנכון?

חובש: נפלתי למקום הנכון... והוא ניגן? (חייל מהנהן) ונשארתי איתו עד הסוף?

חייל: נתתי לו להיות לבד.

קצין: נתת לו? אתה לא חושב שאנחנו נותנים להם מספיק?

חייל: (שמחשבתו נדדה רגע) למי?

קצין: להם! להם! אתה חושב שהם היו נותנים לך ב-'א? אה? שום-דבר! אצלם אין חסד! אין חמלה! גיטרה! עוד

מעט יבקש שְהִמְמֵמְ"מ ישיר לו!... אתה יודע מה? בסוף זה עוד יקרה!

חובש: מה זה ממח"מ?

קצין: אתה מדדת לו שוב חום?

חייל (לחובש): המפקד (חובש לא מבין איך). מחנה חשוב מאוד.

קצין: תעזוב אותו, הוא ילמד. שאלות, שאלות, שאלות. מהר מהר הוא ילמד הכול.

חייל (קצת בכעס): אתם רוצים לשמוע?

תמונה 3

מסתנן שר ומנגן את השיר "עוד מעט". זהו שיר נוגה מאוד ודומה שאת הכול הוא מאלתר על הרגע.

עוד מעט

עוד מעט

יזרח עוד פעם, פעם אחרונה

האדום הגדול, האדום הגדול.

אני כאן ומצפה לזה

כמו ילד שנותר אחרון במגרש

עד שאמא.

אמא

אם תרגישי מותי הקרב

התזנקי משנתך בצעקה?

התעורי כעת בשבילי?

בבעתה?

היה זמן שרגלך נתנה מחסה

איתן ובטוח וחם

מקלט מפני כל העולם

אמא?

איפה את?

אמא?

והארץ תניח בין ידך לגופי
חיתולי עפר רכים
והארץ תניח בין ידך לגופי
חיתולי עפר רכים

*מסתנן מסיים לנגן. צליל הגיטרה האחרון עודנו מהדהד. עוצמתו של הרגע תפסה את החייל המנוסה לא מוכן. הוא
נבוך, כאילו, פתאום.*

חייל: זה... יפה מאוד.

שתיקה

חייל: זה מצחיק, אתה יודע?

שתיקה

חייל: כי אני... כי יכולנו אולי דווקא...

מסתנן: יכולנו.

חייל: אז למה..?

מסתנן לא עונה.

חייל: למה עשית את זה?

מסתנן: זה לא חשוב עכשיו.

חייל: (ציני) עכשיו! כי אחר-כך ממש נוכל לברר את זה!

מסתנן: בדיוק בגלל זה!

חייל: בדיוק בגלל זה זה חשוב!

מסתנן: זה לא.

חייל: זה כן! זה כן! אתה לא מבין!

מסתנן: לא חשוב!

חובש: זה כן! זה כן חשוב! למה הוא עשה את זה?

קצין (קם): זה באמת לא חשוב עכשיו!

מסתנן: כי רק כך...

חייל: רק כך מה?
מסתנן: אתה יודע מה קורה אצלנו?
חייל: איפה אצלנו?
מסתנן: אצלנו לא אצלכם.
חייל: הבנתי.

שתיקה

חייל: בטח שאני יודע. אתה יודע מה קורה אצלנו?
מסתנן: לא.
חייל: אבל ידעת שאם...
מסתנן: ידעתי.
חייל: וידעת גם שאין לנו בעת הזאת ברירה אלא... אתה יודע את זה. אם הייתי עושה אצלכם אותו דבר, המצב שלי לא היה טוב יותר.
מסתנן: סביר להניח.
חייל: ובכל זאת... למה?!
מסתנן: רק כך יכולתי...
חייל: מה? יכולת מה?
מסתנן: רק כך יכולתי... תשאיר אותי בבקשה לבד, לא נשאר עוד הרבה זמן.
חייל: אבל רק תגיד לי.
מסתנן: כי... כי רק כך יכולתי...
חייל: יכולת מה??
מסתנן: לרצות להמשיך...
חייל: (לא יורד לסוף דעתו) מה אתה אומר?
מסתנן: תשאיר אותי בבקשה לבד.
חייל: רק תענה לי.
מסתנן: אבל מה הטעם? מה הטעם, חייל?
חייל: אני לא מבין.

מסתנן הולך לכיוון עמוד הירייה, לאט ובשקט. תוך כדי שהוא מסדר עצמו שם הוא ממשיך:

מסתנן: מה הטעם? מה הטעם, חייל? מה הטעם? מה הטעם, חייל?
חייל ומסתנן (ממלמלים יחד): מה הטעם? מה הטעם, חייל? מה הטעם, חייל?

קצין: הבנתי. (מביט מעלה) השמש כבר באמצע השמיים וחוף מזה (מצביע על מסתנן) לא עשיתי שום דבר מועיל היום.

חובש: יש לך עוד הוצאות?

קצין: (בחמלה על החובש שלא מבין עדיין כל-כך הרבה דברים) על כל שמש אחת שעולה – כדור אחד בלב. לא

ראית את השלט בכניסה לבסיס?

חובש: חשבתי שזה איזה שיר...

קצין: (פורץ בצחוק) בטח שיר! (נרגע מהצחוק) אני הולך עכשיו לישיבה חשובה מאוד עם הממח"מ. מקווה שסוף

סוף נקבל את התקציב שהבטיחו לנו ונתחיל לנטוע עמודים נוספים. אתם יכולים להיות גאים, חיילים, למרות

הקיצוצים ביחידות האחרות, אצלנו גדלים כל הזמן. חדש! אם יש שינוי חשוד בטמפרטורה תודיע לי, אני בַּמְהֵרָא.

(לחייל) ואתה - (חייל שהמשיך למלמל בשקט כמו מתעורר מהצעקה) תהיה זהיר... אל תזלזל במסתנן. איפה

שלא תהיה מוכן - שם הוא יתקע אותך! **ברגע** שלא תהיה מוכן - בום! ירד לך הראש!

קצין משתהה עוד רגע קט ויוצא.

תמונה 4

חובש (מחקה את הקצין): אם יש שינוי בטמפרטורה תודיע לי, אני במהח"ב...

חייל: מפקדה הכי חשובה בבסיס.

חובש: תודה. את זה דווקא ידעתי. גם אצלנו ביי"ק היה מהח"ב...

חייל: באמת?

חובש: כן, מה. אם חושבים על זה - בכל בסיס יש אחד...

חייל: (מחייך) הגיוני... באמת הגיוני...

חובש: (הולך אל עבר מסתנן ומביט בו מקרוב) השני שלי... בזריחה הקודמת הייתה אישה אחת זקנה.

חייל: כן...

חובש: מה?

חייל: כלום... אני חושב שבמסתננים הייתה אחת זקנה... זאת בטח היא... כמעט שאין כאלה -

חובש: מה, זקנות?

חייל: כן. בכל מקרה אני לא זוכר כלום.

חובש: לא זוכר כלום!?

חייל: לא.

חובש: מה אתה כן זוכר?

חייל: אני רק סופר.

חובש: אז כמה?

חייל: הוצאות?

חובש (מתבלבל שנייה ואז): אה, כן - הוצאות.

חייל: תשע מאות תשעים ותשע.

חובש: בגלל זה אמרת לקצין שאתה אלף זריחות כאן. זאת אומרת שכל פעם ש -

חייל: כל זריחה. על כל שמש אחת שעולה - כדור אחד בלב.

חובש: ואיך יש... תמיד את מי?

חייל: מביאים לכאן, להל, מכל הגבולות. לא חסר אף פעם.

חובש: אחרי שאתה פה, אתה מבין פתאום כל מיני דברים...

חייל: אילו דברים?

חובש: דברים... אתה מבין גם את... הדברים שהם עושים לנו.

חייל: (עוצר ומביט בחובש באכזבה) הבנתי אותך.

חייל: אתה מאלה?

חובש: אני רק אומר ש - - -

חייל: זה אולי נראה נאור להבין אותם, אבל אני גם יכול להבין אותנו.

חובש: א - - -

חייל: זה אולי אכזרי, מה שאנחנו עושים. וזה אולי ילדותי לומר את זה - אבל הם התחילו. זה כמו בטבע. זאת

ברירה טבעית. בטבע ישנן מוטציות שגורמות לשינויים גנטיים שבזכותם יכול מין מסוים לשמור על עצמו.

המוטציות, השינויים האלה, מחזקות את המין באיזשהו אופן ונותנות לו יתרון על מינים אחרים, חלשים יותר. אתה

רואה חיות? תענה לי! אתה רואה חיות?

חובש: עכשיו?..

חייל: בכלל!

חובש: כבר לא כל-כך...

חייל: כי כמעט לא נשארו. גם הן לא שרדו את המלחמות.

חובש: חוץ מכמה מינים חזקים...

חייל: בדיוק. וככה גם פועלת האנושות. הגענו למקום בו המוטציות החברתיות הכי קשות, מבחינה מוסרית, אלה

שנראו מעוותות ומחרידות פעם - אלה המוטציות שרק בזכותן מצליחים עמים לשמור על עצמם.

חובש: וזה מביא אותנו לכאן...

חייל: אז... הפרטים... האנשים הבודדים - הם מסכנים. קורבנות. אבל מבחינת המדינה... זה הדבר היחידי שעבד.

... והם יכולים לשנוא אותנו. אבל הם גם יכולים להבין. איזו ברירה הייתה לנו?

חובש: והחיים שלך, אחרי אלף אנשים שהרגת?

חייל: אני בסדר.

חובש: מה, ואתה לא נזכר בכל ה - - -

חייל: לא.

חובש: באמת?

חייל: כן.

חובש: מה, גם לא בכל מיני מיוחדים?

חייל: מה זה מיוחדים?

חובש: לא יודע... ילדים אולי...

חייל: לא, לא נזכר.

חובש: היה לך גם... זאת אומרת - מה הכי קטן שהיה לך?

חייל: לא יודע. מה, אני סופר להם זריחות?

חובש: אבל בערך... זה בטח דבר ש - - -

חייל: אני לא זוכר אני אומר לך!

חובש: אבל נגיד - היו גם ממש תינוקות?

חייל: אתה ממש נודניק, אתה יודע? אני אומר לך שאני לא זוכר!

חובש: אתה כן!

חייל: תשתוק!

חובש: אז היו ממש תינוקות?

חייל: בטח שהיו ממש תינוקות! איפה אתה חי?

חובש: ממש כאלה ש - - -

חייל: בוא תוציא אותי וזהו (עושה עצמו קשור לעמוד) - תגיד לי מה אתה רוצה? אתה לא מבין כלום?

שתיקה

חייל: אמרתי לך שאני לא זוכר אז די.

חובש: אבל אתה כן זוכר -

חייל: אוהו!

חובש: אני מבקש שתספר לי. אני יודע מה אני מבקש.

חייל: לא, אתה לא יודע מה אתה מבקש.

חובש: אני כן יודע. אני בכל זאת כבר מספיק זריחות בצבא... ואני אומר לך שהייתי לוחם יחידת קבורה, לא

איזה...

חייל: זה לא -

חובש: אז למה אתה חושב שאתה יכול להפתיע אותי?

חייל: (מתפרץ) בכוח אתה רוצה את זה?

חובש שותק, אך מביט בעיניו של חייל ללא מורא.

חייל: (עומד לספר לו ומתחרט ברגע האחרון) די כבר! לא רוצה לספר לך!

חייל פונה מחובש ונעמד במרחק מה ממנו. שתיקה.

חובש: אני - - -

חייל (מתחיל לדבר כמעט באותו הזמן): מה זה כבר משנה... אתה מבין - (נשימה) אני אספר לך משהו. אתה מבין - (נשימה) פעם שפטו אישה הרה ממש לפני הלידה... ואחרי שירו בה... התחיל לבצבץ... ה... התינוק... אז הביאו שופט למקום...

חובש: מה, לעמוד?

חייל: כן! לעמוד! אף אחד לא רצה לגעת בה... לא ידעו מה לעשות... אז הביאו לכאן את השופט.

חובש: ומה.

חייל: מה ומה? הוא הביא ספר חוקים והוכיח שלפי החוק... (נושם) גם התינוק -

חובש: גם התינוק מסתנן?...

חייל: מסתנן. מסתנן פאסיבי...

חובש: ו?

חייל: ו? (שואל אותו בכעס. חובש לא מבין לבד)

חובש: מה אחר-כך.

חייל: מה מה אחר-כך?! מסתנן!

חובש: הבנתי שהוא מסתנן, אבל - - -

חייל: היו שם שני חיילים שירו בו כשהוא עוד היה קשור בחבל לאמא שלו!!!

חובש: מה?!

חייל: כן! קשור בחבל. אחר-כך היינו צוחקים על זה בהפסקות שהוא הכין את עצמו בבטן וכבר יצא עם החבל! הדם שלה טפסף לו על הראש והוא בכה כל זמן המשפט! והחיילים רק רצו לגמור עם זה כבר... שייתנו כבר את הפקודה לירות בפושע...

חובש: ואתה זה -

חייל (מתעלם): והם כולם נשפטו! כולם כולם הואשמו בבית דין! אף אחד לא הוצא להורג בלי משפט! תדע לך שחייל שיורה במסתנן בלי משפט יכול למצוא את עצמו על העמוד.

חייל לא מצליח לדבר יותר. חובש ניגש אליו.

חובש: איך שמעת על זה?

חייל: היא כל הזמן בכתה ואמרה שהיא בהריון, ושאולי נרחם על התינוק, והחייל שהיה שם...
חובש: כן?

חייל: אני כבר לא זוכר אם רק שמעתי על זה או ש...
חובש: או שמה?

חייל: החייל... רק רצה למהר עם זה... לגמור את זה לפני שהוא יוצא! היא צעקה והתחננה ועשתה כל-כך הרבה רעש! והחיילים חיכו שתבוא כבר הפקודה והם יוכלו לחסוך מעצמם... והגיעה הפקודה ומייד – בום – בום! שתי יריות צמודות – צמודות. כמו ירייה אחת. זאת הרמה הכי גבוהה של מוציאים... והצרחות שלה הפסיקו. שמעת פעם את השקט הזה? זה השקט הכי יפה בעולם. בשנייה אחת העולם נהייה מקום שקט.
חובש: ויכול להיות שמהטראומה של הגוף? ... זאת אומרת שהיה כיווץ... ברחם?..
חייל: ואז ראינו אותו יוצא... תינוק נולד.

חובש: ראיתם? (חייל לא עונה. הוא עוד שקוע בסיפור) והאימא, היא...
חייל: היא כבר הרגישה שזה ממש בא... רצתה לשכנע אותנו שניתן לה ללדת ורק אז... היא ממש... היא ידעה שהוא בא... התפשטה ו... ניסתה לדחוף אותו החוצה כשהיא צורחת "חכו! חכו עוד קצת!"

שתיקה

חייל: הוא היה כל-כך קטן שהיינו צריכים להתקרב, אחרי הפסיקה של השופט, בשביל שנוכל לפגוע. הממח"מ אישר לנו באופן חד פעמי לעבור את קו היורים ולהתקדם... לא יכולתי להסתכל על התינוק ולכוון אליו, כי הצעקות האלה של ה"חכו" לא יצאו לי מהראש. יכולתי לראות את הדמעות היבשות שלה על הבטן הנפוחה, ודווקא הדם עוד היה רטוב ורחץ את השדיים התפוחים שלה. והעיניים שלה שנשארו פתוחות... ענקיות כאלה... היא לא הפסיקה... היא הצליחה להתיישב בערך, כשהידיים שלה קשורות לעמוד... וכך הוא יצא החוצה... בבת אחת... נחת על האדמה הרטובה.

נשמע בכי תינוק.

קול קצין: נשק טעון!

נשמעת טעינת נשקים. בכי התינוק ממשיך.

חייל: הדם של השלייה והדם של אמא שלו...

קול קצין: אל המטרה!

חובש (בקול קצת רם, כדי להפסיקו): ולא יצאת לשום חופשה בזמן הזה?
חייל: עוד לא... עוד לא... עוד... עוד...

קול קצין: אש!!!

חייל: זריחה אחת ואני יוצא...

נשמע בכי תינוק חזק ואז שתי יריות שחותכות באחת את הבכי. היריות ממשיכות להדהד.

חובש: אני מצטער.

חייל: כן.

חובש: ה! עוד אחת ודי! (חייל לא עונה) תפגוש בנות...

חייל: כן... כן... (מרים את אצבעות ידו של מסתנן). אתה צריך להישאר פה ב – 17 הלילה לשמור עליו.

חובש: כן, הבנתי את זה...

חייל: נתראה לקראת הזריחה הקרובה. יש לך הכול?

חובש: כן, כשחתמו עליי קיבלתי ערכת מוציא צעיר עם כל מה שאני צריך.

חייל: בתקופתי לא היו דברים כאלה.

חובש: מתקדמים...

חובש מנסה להצחיק את החייל, אבל זה שקוע בעולמו שלו ומתחיל להתארגן ליציאה.

חובש: יש לך 16 עמודים עד לבסיס...

חייל: (סרקסטי) שמח שהבנת את זה.

חובש: (רוצה להשאיר אותו) השמש שוקעת, אתה תלך בחושך...

חייל: (מתחיל ללכת) כן...

חובש: תודה על הכול! (חייל מסתובב אליו) אה, סליחה... שכחתי שאסור להגיד...

חייל ממשיך ללכת. הוא עוצר, מסתובב לחובש.

חייל: אז... מה... (מתחיל שאלה שאינו יודע את סופה ועוצר. דעתו מפוזרת מאוד עכשיו)

חובש: מה?

חייל: לא חשוב.

חייל פונה לצאת.

חובש: תגיד - למה נותנים לחיילים מצטיינים לעשות (חושב רגע איך אומרים את זה) - ב'-א'?
חייל: חסד.

חובש (מביט בו רגע. חייל לא ממשיך): מה?
חייל: חסד!

חייל יוצא.

תמונה 5

חובש נשאר לבדו עם הגופה של מסתנן. הוא משתעמם קצת.
מסתובב סביב.

חובש: שתיים. אתה מספר שתיים. לזקנה קוראים "אחת". לך קוראים "שתיים".

הוא מסתכל בגופה מקרוב.

עובר זמן.

הוא נשכב, עוצם את עיניו וממלמל את המשפט:

חובש: זקנה - אחת. קודח - שתיים.

הוא מפסיק ממלמוליו. מרגע זה הוא חולם חלום.

חובש שוכב רגע קט, אז מרים את ראשו ופונה אל מסתנן.

חובש: שיר יפה שרת. או ככה לפחות הבנתי מ... מזה שהיה פה... זה שעשה לך ב'-א'.

מסתנן: יש לי עוד שירים.

חובש: מה!?

מסתנן: יש לי עוד שירים.

חובש: אתה לא מת?

מסתנן(מחייך): לא.

חובש: אתה... (מכוון אליו את הרובה, מביט אחורה בבהלה) אם אתה לא מת אני יורה בך!

מסתנן: תירה! אל תיתן לי להפריע לך.

חובש: אני סופר עד שתיים!

מסתנן: אפשר גם עד אחת.

חובש: אחת! (בודק אותו. אין שינוי. הוא קשור לעמוד, שליו ורגוע) שתיים!

חובש חוזר לקו היורים, מכון ויורה. הכדור פוגע במסתנן ומזעזע אותו. חובש מביט בו בחשש מרחוק, אחר-כך מתקרב. הוא מודד לו דופק.

מסתנן: אם אתה מספיק חי בשביל להרוג - למה אתה עדיין חושב שאני כל-כך קצת חי בשביל למות?
חובש (נבהל ברגע שמסתנן התחיל לדבר, והוא עדיין קצת מבוהל): אתה לא יכול למות?
מסתנן: לא. אתה רוצה לירות בי שוב, או שאתה רוצה לשחרר אותי?
חובש: אני..
מסתנן (מפתה): אני אשיר לך שיר.
חובש (כמהופנט, כאילו אין לו כבר ברירה): טוב... (מתחיל לשחרר אותו, עדיין מתוח, עם הרובה ביד) אתה...
מסתנן: מסתנן? אף פעם לא ראית מסתנן חי? בוא, אני אשיר לך שיר.

מה נשאר

מה נשאר לנו מה נשאר?
מה בין החיים והמתים?
צא וראה את הגופות
את הקברים
אתה הולך גאה
בגופך הנושם, בשריריך הנעים
ומה ההבדל בינך לבינם
לבין המתים?
כמה זריחות. כמה רגעים.
כמה זריחות. כמה רגעים.

חובש: מקסים.
מסתנן: תודה!
חובש: עוד פעם אתה אומר תודה?
מסתנן: אתה רוצה להרביץ?
חובש (מייד): לא!
שניהם יחד: למה בכלל -

הם עוצרים כי התחילו לדבר יחד - ואז שניהם מתחילים שוב בדיוק יחד.

שניהם יחד: אסור להגיד תודה?

הם צוחקים.

נכנס קצין. הוא מחויך ביותר. חובש ומסתנן לא מבחינים בו.

חובש: אין לי מושג למה אסור להגיד תודה. אני חדש פה.

מסתנן: אתה חדש? ומה אני? (אירוני) אתה כפול זמן ממני בהל!

חובש: אתה שמעת הכול, אה?

מסתנן (מחקה את הקצין): אתה תפסיק כבר לקשקש או לא?! קדימה, לך תמדוד לו חום..

חובש: הרבה דברים אני לא מבין... אני... עד היום הייתי קובר... אבל עכשיו אנשים חיים... (מביט בו ואז בחיוך)

וגם המתים - פתאום...

מסתנן: כן. גם המתים פתאום חיים. אתה יודע למה אסור להגיד תודה?

חובש: אתה יודע?

מסתנן: אני יכול לנחש.

חובש: למה?

מסתנן: זה בגלל ה - (מבחין לפתע בקצין) שלום!

חובש רואה את הקצין ונבהל. ה"שלום" הלבבי של המסתנן נראה לו מוזר במיוחד. קצין עוטה על עצמו ארשת

קשוחה, מתקרב אליהם כמאיים ואז בבת אחת פורק את המתח ופונה למסתנן.

קצין: שלום! (הם מתחבקים בחום)

מסתנן: התגעגעתי.

קצין: גם אני! אני מבין שכבר סיפרת לו.

מסתנן: בטח. שמע, יש לנו פה חובש!..

קצין: חובש, אה? אתה חושב שאתה חובש אתה?

מסתנן: הוא חובש שהוא חושב הוא!

חובש: הי, אני עשיתי קורס!

קצין והמסתנן: (יחד) שששששש!

מסתנן: (כמו בשורה גדולה) אה, לא סיפרתי לך!

קצין: מה?

מסתנן: הוא שוב בדק לי חום! (שניהם צוחקים צחוק גדול) וגם זה – נו -

קצין: מה?

מסתנן: כשהלב דופק -

קצין: אה. קוראים לזה כך.

מסתנן: מה?

קצין: כך קוראים לזה שהלב דופק (מסתנן לא מבין) קוראים לזה כך – דופק (מלרע).

מסתנן: אה! נכון! (צוחק) אבל לא דופק (במלרע) דופק! (במלעיל) דופק! (עוד פעם צחוק גדול).

קצין: דופק. דופק. (מלעיל) בכל מקרה יש לנו פה חובש אמיתי, לא סתם אחד. יש לו אפילו מילה בשביל הדופק

והחום שהוא מודד. זה – נו - איך זה היה -

חובש: מה -

קצין: ששש ששש, אל תפריע, אני רוצה לבד...

מסתנן: אָה... אני נזכר... זה כמו...

קצין: ששש ששש, אל תגלה! נו... מ מ מ

מסתנן: זה מד.. מד...

קצין: אני זוכר שזה מילה כמו "צולעים".

מסתנן: צולעים!?

קצין: כן... צולעים או משהו כזה...

מסתנן: צולעים? קופצים?

קצין: מקפצים?

מסתנן: לא... מדדים! זהו! מדדים! (ושניהם פורצים בצחוק גדול)

קצין: מדדים! מה זאת המילה הזאת? מדדים!

מסתנן: איך אתם לוקחים מדדים? ככה? (מדגים אדם מדדה ואז בודק דופק)

חובש: אתם השתגעתם לגמרי...

קצין: מדדים, מדדים.

מסתנן: תגיד, אדון קצין -

קצין: מה?

מסתנן: כמה הוצאות כבר עשית?

קצין (מרצין לפתע) כמה הל עשיתי? האמת?

מסתנן: רק האמת!

קצין: אחת.

מסתנן: אחת?..

חובש: אחת?

קצין: אחת.

חובש: מי?

קצין: הוא. (מצביע על מסתנן)

חובש: הוא? אבל הוא חי...

קצין: בטח חי...

מסתנן: אני חי והוא מת? .. באמת!

חובש: כל אלפי הזריחות - ותמיד הרגת אותו?

קצין: כל אלפי הזריחות ותמיד הרגתי רק אותו! יש את המשפט הזה "הצלת אדם - הצלת עולם". אז זה עובד גם

הפוך, מה לא ככה?

מסתנן: ככה, ככה.

חובש: מה ככה?

מסתנן: אבל תשמע, אדון קצין - עד כאן.

קצין: מה?

מסתנן: נמאס לי למות כל הזמן. מהיום תהרוג קצת אחרים.

קצין: למה? מה רע לך למות? הנה - דוגמה אישית (לוקח את הרובה ויורה בעצמו. הוא מת במקום)

מסתנן: משוגע...

חובש: הוא מת!!!

מסתנן: ודווקא האיש שצריך להרוג אותי!

חובש: אני לא מאמין...

מסתנן: מי יהרוג אותי עכשיו?

חובש: הקצין מת!!!

מסתנן: בדיוק!..

חובש: אני עמוס פליאה... הוא מת!... הוא מת!!!

מסתנן: הי! אולי אתה תהרוג אותי?

חובש: הוא מת...

מסתנן: אתה שומע מה אני אומר לך? (תופס אותו) אולי אתה תהרוג אותי?

חובש: למה צריך להרוג אותך?

מסתנן: מה זה למה? כי אני מסתנן! אני רע!

חובש: למה אתה רע? מה עשית?

מסתנן: מה עשיתי... מה עשיתי? (מרצין) אתה יודע מה? זאת שאלה טובה! מה באמת עשיתי? קצין! קצין! (הוא

בועט בגופתו) מה עשיתי שהרגת אותי זריחה - זריחה? אה? מה עשיתי?

חובש: הוא מת!

קצין (מתרומם): גם אני מת! (וחוזר למות)

חובש (נבהל): התכוונתי אליך, לא אליו... אתה לא מת! די כבר! תפסיקו עם זה!

קצין: ומה אתה? אה? (צוחק צחוק גדול) חי? חי? אתה חי? (נעמד ורוקד ריקוד עם מסתנן) הוא חי! הוא חי! הוא חי!
חי! בוא, בוא, מסתנן שלי, נכניס אותך לחיים שוב! (הוא מרקיד אותו לעבר עמוד הירויים)
מסתנן: כן. תבצע בי הל משופר - הכנסה לחיים! (צוחקים)
קצין: בוא, תכניס לפה את היד, יופי, ככה. חייל! תפוס את הנשק! (חובש לוקח את נשקו) נשק טען! אל המטרה!
אש!

חובש יורד על הברכיים, מתחיל לבכות.

קצין: מה אתה עושה? אש!!!
מסתנן: תירה כבר!
קצין: מה אתה עושה? אש!!!
מסתנן: תירה כבר!
קצין: מה אתה עושה? אש!!!
מסתנן: תירה כבר!

נכנס חייל.

חייל: מה קורה פה?
קצין: מה אתה עושה? אש!!!
מסתנן: תירה כבר!
חייל: עזבו אותו, אתם לא רואים שהוא מת?
קצין: מה אתה עושה? אש!!!
מסתנן: תירה כבר!
חייל: הוא מת! הוא כבר לגמרי מת!
קצין: מה אתה עושה? אש!!!
מסתנן: תירה כבר!

חובש מביט בחייל כשואל, מבעד לדמעות.

חייל: אני מזמן כבר מת.
קצין: מה אתה עושה? אש!!!
מסתנן: תירה כבר!
חייל: הנה, תראו! חייל - קום! (הוא נוגע בכתפו של חובש, אך זה נופל ארצה, מקופל כעובר)

קצין: מה אתה עושה? אש!!!

מסתנן: תירה כבר!

חייל: קום!

קצין: מה אתה עושה? אש!!!

חייל: קום!

מסתנן: תירה כבר!

חייל: קום! קום! קום! קום! אתה שומע אותי?

האור מתחלף. החלום נגמר. זה אור של סוף הלילה, לפני הזריחה. הקצין נעלם.

תמונה 6

חייל: קום! קום! הי! חייל! צריך לקום!

חובש מתעורר בבהלה. לוקח לו זמן להבין איפה הוא. הוא מביט על מסתנן הקשור לעמוד ועל הסביבה. חייל לא שואל שאלות. הוא מבין שחובש התעורר מחלום עמוק.

חובש: צריך להתארגן? (חייל מהנהן) מביאים לכאן את החדש עוד מעט? (חייל מהנהן).

חייל מסובב את גבו, מסתנן הולך לעברו, מחבק אותו מאחור ונתלה על גופו כמשקולת כבדה. חייל לא מגיב לזה, הוא מהלך קדימה, מביט אל השמש. עבור הנמצאים במקום הזה, גופת המסתנן עדיין קשורה לעמוד.

חייל: גם אני חלמתי... חלמתי ש... חלמתי שיש חיים אחרים... ומישהי... אישה אחת שלי... ואנחנו הולכים יחד, ומטפסים על הר. יש מרחבים גדולים מסביב... ורוח. כי הרוח זה הדבר היחיד שאני אוהב כאן. יש מרחבים... קשה לי להסביר לך את התחושה הזאת בחלום... יש... נו מה אני אגיד... יש מרחבים (מחייך). פתוחים. ולאן שלא מסתכלים לא רואים גדר, או עמוד (מסתכל על העמוד) ואז אנחנו... אנחנו שוכבים. והיא אומרת לי: "בוא לא נתעורר לעולם" ואני אומר לה: "הלוואי, אישה שלי, אהובה שלי, הלוואי שיכולתי... אבל לצערי אני חייב להתעורר." והיא אומרת לי: "לא! זה לא חלום! אפשר! אפשר לא להתעורר! חבק אותי! חבק אותי!" ואני קם ממנה ואומר לה: "אני רוצה. אני רוצה הכי הרבה בעולם להישאר כאן איתך... אבל אני חייב ללכת..." ואז היא אמרה: "אני יודעת לאן אתה צריך ללכת. אל תלך. אל תלך." ועיניי שאני חייב ללכת... שיש לי עוד הוצאה אחת וכבר סוף הלילה... והשמיים - השמש הייתה בדיוק באמצע, לבנה כזאת. אני כבר לא יכול לראות את האדום של הזריחה...

חובש: מי זאת?

חייל: מה?

חובש: מי זאת האישה?

חייל: סתם.

חובש: מישהי שירית בה?

חייל שותק. זאת שתיקה קצת ארוכה אולי.

חובש: לא מצליח לזכור מה אני חלמתי.

חייל: היה קשה להעיר אותך.

חובש: כן?

חייל: כן.

חובש: מה יהיה הסוף?

חייל: אני חושב שיהיה רע.

חובש: כן?

חייל: זה הכיוון...

חובש: שמעתי מישהו אומר פעם שהגענו לנקודה שאין ממנה דרך חזרה. ושבשביל לתקן יהיה צריך להחריב הכול ולהתחיל מחדש.

חייל: יכול להיות שזה מה שצריך לעשות. (מביט אל האופק) הנה היא באה. אמרו שהיום יהיה חם במיוחד.

חובש: עוד אחת ודי. תחזיק מעמד.

חייל: מצחיק לשמוע את זה ממך, חדש.

חובש: אני הייתי מתחלף איתך.

חייל: כמובן.

חובש: אתה יודע מה הכי עצוב? שאנחנו צריכים להאיץ בזמן. שאנחנו מקווים שיעבור מהר. שהנה אני, איש צעיר,

עם חלומות... ואני הייתי נותן כל-כך הרבה בשביל לוותר על אלף זריחות מחיי ולהתעורר אחרי כל זה.

חייל: ברור.

חובש: מה?

חייל: ברור שהיית מתחלף איתי. בחיים האלה שלנו, הצעירים מקנאים בזקנים.

שתיקה

חובש: אתה מרגיש טוב?

חייל: טוב יבש – זה רע ברטוב! רע - טוב! אבל לא תמיד. רק בדרך-כלל... כלל לא בדרך...

שניהם מביטים באור שנכנס לפתע.

תמונה 7

הבמה מוצפת באור האדום של הזריחה, אך זה אור חלש עדיין.

נכנס הקצין.

קצין: נו, חיילים, (מביט אל הזריחה בהנאה) עוד זריחה, אה? לא לשכוח לספור! אתה - חדש! תזכור את זה. אסור לאבד את תחושת הזמן במקום הזה. (לחייל) נכון? תספר לו, תספר לו. אוהו, איזו זריחה. הולכת להיות שמש!..
חובש: כן.

קצין: אין לך עדיין את המכשיר הזה שמוודא מוות? (חובש מניד בראשו) מדדת לו שוב פעם חום לפחות?
חובש: שוב? לא.

קצין: אז קדימה, נהיה בטוחים ונקבל את הבא בתור. אנחנו צריכים להזדכות על זה (מצביע על מסתנן) מת בוודאות.

מסתנן עוזב את החייל וניגש לעמוד.

חובש ניגש אל גופת המסתנן ומודד לו חום.

חובש (לחייל): חשבתי על זה, אתה יודע מה זה צבא? גברים צעירים מדברים על נשים והורגים גברים צעירים אחרים.

קצין: מה זה? מה זה? למה זה היה קשור עכשיו? (לחייל) מה איתך? אתה בסדר?.. (חייל לא עונה) אתה בסדר, לך אני לא דואג. זה לו שאני דואג... משורר כזה... (חייל לא עונה) נו, עוד מעט חופשה, אה?
חייל: כן.

קצין: אתה כבר יודע מה אתה הולך לעשות?
חייל: לא יכול...

קצין: כן, זה קשה... שמעתי עליך מהממח"מ כשחזרתי לבסיס. אתה מצטנע, אה?
חייל (נבוך): לא, זה... שטויות...

קצין: כל הכבוד! בסוף אנחנו ננצח.
חייל: בסוף אנחנו ננצח...

קצין: הרים של ניצחונות! תזכור מה שאני אומר. הרים! כבר לא הרבה אנשים מאמינים בזה.
חייל: כבר לא הרבה מאמינים בזה...

חובש: מאמינים במה?

חייל: ואז... יש את האמונה שלך. ויש חוויה. ואלה שני דברים...

הקצין מביט על החייל מוזר.

קצין: נו, חדש - כמה?

חובש: שלושים ואחת.

קצין: שלושים ואחת? מתקרר לאט, זה. מה, עשית איתו מדורה בלילה?

חובש: זה קשור גם לחום של הסביבה.

קצין: בטח שזה קשור!

חובש: זה גוף... הכוונה – חומר - זה חומר. זה כבר לא תאים חיים, פשוט מולקולות של חומר. אז החומר של ה...

(מצביע בראשו לכיוון גופת המסתנן) מושפע מחום הסביבה. ואם אתה קשור לעמוד, נגיד, בלילה... וחם...

קצין: מדהים, אה? (מסתכל מקרוב על מסתנן, אולי אפילו נוגע בו או מרים את ידו) תגידו לי אתם - מה אנחנו, מי

אנחנו... שום דבר. פשוט שום דבר. אתה נולד, גדל, מתפתח, עושה דברים, מנסה להשתפר כל הזמן, להתקדם,

להתקדם... ובום! (חושב, שקט יותר) בום... (מביט אל אחורי הקלעים) הנה עוד מעט מביאים את החדש. (צועק

פתאום) הרים! הרים של עבודה! (מחייך, מתמלא עזוז) קדימה, תסיימו את העבודה עם הבחור פה.

חייל וחובש מתירים את גופתו של המסתנן מהעמוד ונושאים אותו החוצה. מסתנן מזדקף ומישיר מבט לחייל. חייל

מרגיש מעורער. הם יוצאים החוצה, מניחים אותו מחוץ לבמה וחוזרים.

קצין: מה אתם עושים פה? חכו בחוץ, תקבלו את החדש ותקשרו אותו לעמוד!

חובש יוצא. חייל נשאר.

קצין: צא תכניס את החדש!..

חייל מתעלם.

קצין: ווו! שמעת מה אמרתי? צא החוצה, תכניס את המוצא להורג - - -

נכנס חובש. הוא מביט במתרחש.

חייל מתרחק ממנו, מתקרב אל קדמת הבמה.

נשמעים הקולות מבחוץ של המוצא החדש.

חדש (מבחוץ): תעזבו אותי! בבקשה! לא!!! בבקשה!!!

קצין: חייל! צא החוצה!

חובש: (ניגש אל חייל) זאת האחרונה שלך, תחזיק מעמד עוד קצת!.. נו!

קצין: צא מייד החוצה!!!

חדש (מבחוץ): די... בבקשה... עוד מעט... עוד מעט...

חייל כמו נכנס לאלם עמוק. הוא בוהה, מביט קדימה. פניו נשטפות באור האדום שמגיע לשיא.

האור מאיר את הבמה כולה. מוסיקה עולה. אור יורד.

- סוף -